

Lia Faur - piele pe piele
Seria Poezie | Colecția Prezent | Ediții Sonore

© 2021 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

© Silvia Beccaria pentru opera de artă „Il femminile il visibile e l'invisibile” 2010,
fotografie de Mariano Dallago

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FAUR, LIA F.

Piele pe piele / Lia Faur. - București: Casa de pariuri literare, 2021

ISBN 978-606-990-287-5

821.135.1

piele pe piele

Lia Faur

casa de pariuri literare

I. o cantitate neglijabilă de carne

- 7 hipnoza propriei obsesii
- 8 mod implicit
- 9 pauză 1
- 10 pauză 2
- 11 hăinuțe pentru nori. iarna care nu se va sfârși niciodată
- 17 pauză 3
- 18 rămășițele zilei
- 21 cântec în pumni
- 22 cină
- 23 vase comunicante
- 24 pauză 4
- 25 fără titlu
- 26 poem de leagăn
- 27 bucăți de aisberg

II. o nouă formulă de supraviețuire (sau) plăceri ilicite

- 31 cei care pleacă
- 32 stereotip
- 33 piele pe piele
- 34 inima păsării
- 35 happy new year
- 36 repetă după mine

- 37 sublimare
- 38 poem dedicat
- 39 din cutie
- 40 despărțire eșuată
- 41 herpes poem
- 42 cu ochii închiși
- 43 visul
- 44 atașament
- 45 o nouă formulă de supraviețuire
- 46 echilibru
- 47 teorie
- 48 autogara voiajor
- 49 îmbrățișare
- 50 construcție
- 51 surd
- 52 împământare
- 53 cioburi
- 54 derută
- 55 spital
- 56 destin
- 57 clivaj
- 58 pauză 5
- 59 dragostea este un act liturgic
- 60 pauză 6
- 61 până la stele

III. ar trebui să fiu mama ta

- 65 *uterul nostru care se frânge pentru noi*
66 primele patru luni se întâmplă în altă parte
67 te rotești ca un scafandru în sângele meu
68 laptele începe să-mi curgă prin vene
69 în treiocombrienoușase
70 burta ca o busolă
71 în acele zile aruncate la coș
72 mama ta ascunde jucării în cutii de carton
73 afară se face primăvară în Pești
74 mamele au un cinism aparte
75 fiule nu sunt o mamă bună îți spun să știi
76 oamenii vin să te vadă și devin peltici
77 am sânii lipiți de spate o fetiță agățată de un copil
78 în oglindă se zărește o femeie tânără
79 pruncul râde în somn
80 când adormi îmi adun genunchii la piept în așteptare
81 îmi aduc bărbatul în mine
82 mama a plecat cu poșeta ei de mărimea unui copil
83 moartea a stat pe bancheta din spate tot timpul
84 să mă întorc în pătuțul tău cu baldachin
85 umărul meu e un culcuș în carne pentru căpșorul tău adormit
86 la fiecare colț o mamă se plânge
87 în timp ce dormi păzesc aerul să nu se facă praf

- 88 mă dezbrac mășor și cântăresc totul din priviri
89 tot ce era pe dinăuntru ai scos la suprafață
90 din ceafă se direcționează rețele de căldură
91 îți schimbi numele în fiecare zi să trăiești mai mult
92 când crezi că ești fericit te poți sufoca subit
93 când se coc prunele bistrîțene ai șase
94 am cerut prietenia celor doi sfinți
95 vezi eu nu sunt o mamă bună cum n-am fost o fică bună
96 sub cămașă pielea se fierbințește aproape de miezul nopții
97 *scriu în caiet*
98 mă culc în același vis în care tu râzi de cele lumești
99 peste capul tău s-a scurs o găleată de mir
100 trăim plăceri ilicite
101 am cunoscut o femeie care credea că zace de fericire
102 mă pregătesc să devin femeie
103 mama e o mostră de sfințenie ratată

Lia Faur este născută la Săvârșin, județul Arad.

A absolvit Facultatea de Litere și Arte din Sibiu. Este doctor în filologie cu lucrarea *Avatarurile feminității în opera lui Camil Petrescu*.

În prezent predă cursul de Limbă, Cultură și Civilizație Românească la Universitatea Tunis El Manar, Institutul de limbi moderne „Habib Bourguiba”, printr-un protocol semnat cu Institutul Limbii Române din București.

A publicat mai multe volume de poezie, volumul de debut fiind *Exercițiu de striptease* (Mirador, 2002), iar cel mai recent, *Piele de împrumut* (Brumar, reed., 2018). A coordonat volumul de articole *Cum citeșc bărbații cărțile femeilor* (Lia Faur, Șerban Axinte, Polirom, 2016).

Organizează anual festivalul SAD la Arad, în memoria poetului Ștefan Aug. Doinaș.

I. o cantitate neglijabilă de carne

hipnoza propriei obsesii

e așa
cum dai jos toate pozele de pe un perete îngălbenit
și apare urma din spatele lor în chenare ordonate
după nu știu ce criterii
e așa
că ascuți
propria poezie și urechea ta dreaptă
aplecată pe umăr în maximă tandrețe cu tine
e așa
că închizi ochii și totul se prăbușește înăuntrul tău
atâția ani de construcție și nimic jertfit
nimic care să rămână în picioare
e așa
că trăiești în hipnoza propriei obsesii
spui ce știi și ce nu știi
cu aceeași naturalețe a celui
ce trece în camera cealaltă
e așa
că ne strecurăm pe lângă umbră
fără să întoarcem capul
se zărește pământul
peste care a curs o băltoacă de sânge
acolo unde de obicei înfloresc merii
e așa
că în noi crește zilnic
copilul pe care nu-l vom naște niciodată
pe dinafară e ceea ce se poate închipui
un trup așezat cu grijă
să se bucure și carcasa noastră de carne în viața aceasta

mod implicit

într-o țară nefericită nimeni nu are nevoie de oameni bolnavi
te eliberezi de nașterea prin decret recitând poemul cu voce tare
ești între ei și ei un geamantan de carton îndesat cu abțibilduri
spray impulse și săpunuri amo instrumente cu greutatea unui totem
vin zile în care tehnologia e agresiune și viol
întunericul te salvează întunericul te ridică în fund pe casa scărilor
dincoace și dincolo oamenii se gândesc la dragoste
își plătesc cheltuielile la bloc ratele pensia alimentară
merg la cursuri motivaționale urmăresc emisiuni de divertisment
peretele tău rămâne intact cu amintiri din care poți reconstitui o viață
fericită
naivitatea ucide cu zâmbetul pe buze
nimeni nu te vrea căzut în genunchi din cauza vibrațiilor puternice
toți au rate copii pensii cheltuieli la gaz curent servicii mobile
România, Dumnezeu te iubește!

pauză 1

Corectitudinea e o sinucidere planificată din copilărie. O poveste fără detalii. Povestitorului i se interzice să vorbească despre sine. Cine rămâne cu tine când nu mai e nimeni? Permanența nu e soluția care să-mi vină ca o mânășă. S-a numit o palmă peste cap. A dezvoltat starea de melc din care ai ieșire doar înăuntru. Inima ta să rămână acolo unde am atins-o și nu am spus nimănui. De unde vine forța? Mă învinge frumusețea de fiecare dată. Cad atât de minunat în fața celorlăți.

pauză 2

Pot coborî ca un fântânar, tremurând din toți mușchii. Sunt, când pe umerii tăi, când în brațele tale, niciodată pe jos. Sunt neprețuita purtată la gât. Nu s-a discutat niciodată, dar niciodată despre dragoste lângă urechile mele. Un copil ferit de iubire. Ceea ce dai ți se întoarce mereu. Am obosit iubind viețuitoare și fire de iarbă. Oamenii se confundă de mici cu trecătorii. Trec prin fața unui copac, prin fața unui lucru, crezând că acesta este rolul lor pe pământ. Dar nu este așa. Devii trecător doar când practici trecerea conștient. Urmăresc păsări în zbor. Se întorc stoluri de flamingó roz. Fur flori cu nume ciudate. Mâinile vânzătorului s-au atins de ale mele și am tresărit. Migdalele trec din mână în mână. Albe și negre. Grele și ușoare. Grase și uscate. Dumnezeu mă găsește de fiecare dată. În sinagoga de la Griba am aprins o lumânare pentru sufletele noastre îngrămădite în coșul pieptului – o cutie a milei.

hăinuțe pentru nori. iarna care nu se va sfârși niciodată

se cântă peste tot se cântă
în decembrie '86 cel mai mare magazin din Arad se închidea pe sunetul
de trompetă
al unei melodii despre tăcere
scările se urcau câte două și se coborau câte una încet apăsate
pe fiecare treaptă
rafturile miroseau a salopetă umerășele puteau fi numărate
în vitrine manechine îmbrăcate decent ca în revista *Femeia*
aveam bani doar pentru trenul care pleca peste câteva ore

în '76 un copil era tras de mână pe scările înalte
o fetiță în pantaloni cadrilați cu păr mult și galben
mergea să-i cumpere tata hăinuțe de Crăciun
vor dormi în compartiment apoi în gară până se deschid magazinele
e prima oară în tren
va fi mereu zăpadă chiar dacă băiețelul i-a spus
că o va fura pe toată la noapte

oamenii mari te calcă ușor în picioare tata nu se opune
înjură se smucesc tu rămâi la nivelul cotului
ești o cantitate neglijabilă de carne fragedă
geamurile transpiră de la atâtea respirații și picuri mari alintă părul
lipit de sticlă
îți bagi capul în bluză și tragi în piept mirosul umed al pielii
știi cum miroase trupușorul încă a lapte și a copil
viteza te face să închizi ochii și să te vezi cocoțată deasupra ca un cocoș
pe casă
când îi deschizi afară e noapte
oamenii moțâie liniștiți
trupurile lor își fac loc unele în altele ca niște stridii
pe culoar se fumează Carpați și Snagov
se bea bere
o palmă cu degetul arătător îngălbenit de tutun se fixează pe sticlă
degetul lasă urme

se aud colinde subțiri la capătul celălalt
tata sforăie vocile înaintea greu
pe jos e plin de plase de rafie și saci
oamenii se strâng unii în alții și se țin în picioare fără să vrea
tatei i s-a deschis gura mi-e rușine
nu îndrăznesc să-l ating

Domn, domn să-nălțăm! Domn, domn să-nălțăm!
copiii se dezgheață și adorm
se scurg în vis ca o înghețată de căpșuni ce se topește încet
tristețea e o budincă amăruie
fără durere

seara aceea a lui '86 când tavanele au coborât până la nivelul umerilor
tăi tineri și au apăsat
labele picioarelor te-ai frânt sub greutate și ai umblat în genunchi cu
toți oamenii peste tine
ai rămas să sprijini pereții caselor ce stau să se dărâme
o iarnă e o iarnă nici mai mult nici mai puțin
să-ți petreci toată viața așteptând un Crăciun înseamnă fericire?